

IN MEMORIAM

Мирослав Чабаркапа (1977-2024)

У току Општинског првенства новосадских основаца, одржаног у суботу, јављено је: Умро је Мирослав Чабаркапа, Спасин млађи син!

Шок, неверица, код појединих и сузе. Тај утисак је остао до завршетка такмичења.

Да, Мирослав Чабаркапа. Мајсторски кандидат, рођен 17. марта 1977. године, више није са нама. То што потиче из шаховске породице, и није толико важно. Наиме, и отац Спасоје и старији брат Велибор су мајстори ФИДЕ.

А шта је важно?

Угасио се један млад живот. Али, можда још важније је то, да су Мимицу, како смо га од милоште готово сви у просторијама Новосадског шаховског клуба звали, красили доброта, честитост и велика посвећеност другарима. Сви смо га волели! Његов баритон није одговарао надимку, све остало јесте. И када је био нерасположен, то се није видело. Видео се само његов

осмех, крупне очи и добра намера. А био је леп момак, касније изразито леп човек. По изгледу, 10 година млађи. А опет – скроман.

Као шахиста, дуго је „таворио“ као јак првокатегорник. Касније је овај добар играч блица, иначе доктор стоматологије, играо све боље, и искуства стечена у брзопотезним партијама, скупљао и коначно претворио у титулу мајсторског кандидата. Играо је у шаховским клубовима, од матичног Врбаса, преко новосадског „Еђшега“ до ДШК „Капабланка 1992“ из Новог Сада с којим је из ранга у ранг дошао до Бачке лиге. А био је и један од најредовнијих играча блица, када је почела традиција одигравања Суботњег цугера.

Његов стил игре је лако описати: могао је да изгуби од сваког, али и да победи и оне са мајсторским титулама. Скромног знања у отварању, имао је неколицину „својих“ система, али ако се „намести“ позиција за напад уз јаку тактику и жртве, знао је да заблиста и оствари лепе победе.

Његов живот, поготово када је здравље било у питању, могла би да одслика једна упитна реченица... Зашто добри људи често морају да иду тежим путем?

Пре нешто више од две деценије успео је да победи једну опаку болест. Мучио се да нађе посао у струци и с великом упорношћу завршио медицину. Коначно, запослио се као болнички техничар и када је егзистенцијално „живнуо“, опет нека невоља!

После теже болести, његово племенито срце је престало да куца у петак, 1. марта.

Знали смо да ће се на последњем испраћају овог Човека, окупити велики број нас шахиста и другара, пријатеља, као и његових колега, с посла.

Ето, испраћамо нашег драгог Мимицу.

Путуј друже! Можда те негде тамо чека неки други, бољи свет. А ми ћемо уз такође Јадранкин стих сетно у себи понављати „Што те неееема...“

И на крају, последње обраћање једног нашег шахисте, а оно гласи: „Драги Мимице, клупски друже, хвала ти што си ми помагао у најтежем периоду мог живота, када си ме обилазио сваког дана у болници и доносио новине и воће и бринуо за мене. И у твојем белом мантилу стајао поред мог

кревета, давао ми подршку и појачавао моју наду за брже оздрављење. Сигурно је за нешто ускраћен, онај који те није познавао!“

Мимице, хвала ти за све лепе тренутке у нашим дружењима. Твоји шахисти.

Poslednji, ispraćajni govor Miroslavu Čabarkapi od njegovih šahista.

Na sahrani 5. marta pred nekoliko stotina ljudi